

ВЪНЕЦЪ

ИЛЮСТРОВАНО СПИСАНИЕ
ЗА ЮНОШИ И МЛАДЕЖИ

Константинъ А. Петкановъ

Мждриятъ планинецъ

Преди много, много години, въ царството на славния български царъ Симеонъ живѣлъ мждъръ планинецъ. Животътъ му билъ скроменъ и простъ като на тревица. Като всички планинци, и той не обичалъ широкитъ поля, кждето се надпреварва въ трудъ и суета човѣшкото множество. Той предпочиталъ да прекарва днитъ си въ папратова колиба и да се любува на гората. Често се спущалъ отъ планината, слизалъ между хората, нападалъ ги за крамолитъ имъ и ги съветвалъ за добро. Макаръ че не билъ просвѣтенъ и образованъ като царъ Симеона, той билъ съ бистъръ умъ, и словото му се носѣло като пролѣтенъ вѣтръ изъ страната.

Случило се така, че царъ Симеонъ тръгналъ съ войскитъ си за Цариградъ. Гърцитъ, които по онова време били силни и горди, излѣзли съ силни войски срещу българитъ. Завързалъ се бой, и победата се усмихнала на българитъ. Царъ Симеонъ възседналъ бѣлъ жребецъ, извадилъ златния си мечъ и тръгналъ къмъ Цариградъ — столицата на Византия. Хитритъ гърци, които познавали много добре слабоститъ на българитъ, признали се за победени и, за да отдалечатъ българския царъ отъ Цариградъ, заслѣпили очитъ му съ богати дарове.

Доволенъ отъ победата и отъ богатитъ дарове, царъ Симеонъ се върналъ назадъ, безъ да може да развѣе българското знаме надъ цариградскитъ стени. На-